

GENT DEL MASNOU

del Masnou 3a època núm. 319, abril del 2014

Can Samper

**Liquidació per tancament
Tot amb gran descompte**

Liquidació de maquinària de segona
mà de pintor professional.

Compressores, fregadores, pistoles i
material en general.

Fins a esgotar l'estoc.

Can Samper, Mestres Villà, 73

Taller i cursos de música per a pares i nens
Matinals de música

Música per a petits en anglès

 [.com/aulaclaudesol](https://www.facebook.com/aulaclaudesol)

Pl. del mil·lenari, 3 L, 637 736 203, Teià
www.claudesol.net

TALLERS MASNOU

Genís Oliveras MULTIMARCA

OPEL

RENAULT

SEAT

CITROËN

PEUGEOT

Volkswagen

AUDI

NISSAN

Recollida a domicili i substitució de cotxe gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. ITV 100%

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

JORNADA PORTES OBERTES 28 D'ABRIL A LES 18

LLAR D'INFANTS

El Petit Vailet

Si ho voleu, el vostre fill pot aprendre música a la nostra escola

OBRIM MATRÍCULA PER AL CURS

2014-2015

A partir de 4 mesos

Ens complau dirigir-nos a vosaltres per
informar-vos que posem la nostra escola
infantil a la vostra disposició i perquè us
volem fer saber que el nostre desig és
ajudar a cuidar i educar els vostres fills.

Ventura i Gassol, 29, el Masnou

www.vailets.com · 93 555 57 11

L'aula de música
"Clau de sol"
és al Masnou.
A l'escola
Petit Vailet

Info. 637 73 62 03

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Sant Jordi 2014

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Correcció: Esteve Pujol i Pons

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors. El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

**CONVOCATÒRIA
ASSEMBLEA GENERAL
ORDINÀRIA DE L'ANY 2014
6 d'abril a les 12 del
migdia a Gent del Masnou**

**TEATRE A CA N'HUMET
Un fet salvatge**

Info pàg.21

**La CORAL XABEC
en la missa de Rams**

Info pàg.21

**FES-TE SOCI DE
GENT DEL MASNOU**

Dr. Agell, 9 - 93 126 82 20
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

Editorial

És ben sabut que els poetes, amb els seus escrits punyents, són com l'ànima profètica dels pobles, la veu èpica que expressa els afanys i les gestes, el plors i rialles, els desigs i esperances de la seva gent, amb aquella sensibilitat que travessa cuirasses i arriba fins al més profund dels cors. Aquest mes d'abril deixarem que sigui la veu de diferents poetes amb alguns fragments dedicats al Sant Patró, la qui parli per nosaltres i ens encoratgi a plantar cara a tots els dracs i aranyes del món, fins i tot els nostres propis dracs i aranyes de la indeferència o tebior que ens amesellen.

...Sant Jordi té una rosa mig desclosa,
pintada de vermell i de neguit;
Catalunya és el nom d'aquesta rosa,
i Sant Jordi la porta sobre el pit.
La rosa li ha contat gràcies i penes
i ell se l'estima fins qui sap a on,
i amb ella té més sang a dins les venes
per plantar cara a tots els dracs del món.

Josep Maria de Segarra

...Sant Jordi té una espasa – que dona espant.
Amb amor la forjaren – els catalans
i és senyera i és símbol - de llibertat.
Quan flameja en la fosca – fuig el tirà.
Quan sota el sol fulgura brolla la sang,
car en terra s'ajacen – lleons i dracs.
Sant Jordi té una espasa – que dona espant.

Alfons Maseras

... "Sant Jordi mata l'aranya".
L'aranya que ell va matar
tenia molt mala bava,
terenyina les flors se'n xuclava la flaire, i
el mes d'abril era trist i els nens i nenes
ploraven.

Joan Maragall

Que la veu ardida dels poetes ens acompanyi i esperoni.

Sant Jordi Gloriós

...I així, fent-nos hereus de Catalunya,
fareu batre amb més força el noble pit
del joven que, la llança avui empunya,
amb els braços alçats vers l'infinit!

Maria Ferrer i Mosset

...Sant Jordi, santa diada
del passat i l'avenir,
Fe i Pàtria nostrada
del meu cor fas sobreeixir.

Maria Antònia Salvà

Amable ofrena d'un pom de roses,
Miracle imprès d'un aplec de fulls;
Ompliu-nos el cor, sant Jordi nostre,
Ressaneu-nos l'esperit i els ulls.

Esteve Pujol i Pons

...Sant Jordi, preneu els esperons,
som el jovent que ve al vostre darrere,
ens sentim cavallers i ens adelera
perdre'ns amb vos endins els horitzons
dalt del corser de nostres passions

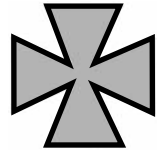
Ventura Gassol

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
DESPRÉS DEL CARNESTOLTES Joan Maresma Duran	6
OH ISRAEL - I Joan Camps	7
A CONTRACOR Ramon Serra	9
L'AVARADA Josep Ma. Subietas	10
EXEL-LENT TEATRE DEL GAT Esteve Pujol	10
ANECDOTARI MASNOVÍ Joan Maresma Pujadas	11
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray.....	12
DITES I PERSONATGES POPULARS Albert Vidal	15
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran.....	16
TEATRE CAPITAL Rosa M. Isart	17
UN VELL CONEGUT Josep Condeminas	18
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Carles Maristany.....	19
LES NOSTRES FAMÍLIES D'AVUI Aleix Ripol i Millet	20
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	21
LA PUNTA DE LA LLENGUA (53) Esteve Pujol	21
ARRAN DE SÒL Pledebut	22
LA CUINA DE L'ANTÒNIA	22

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides, de les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Abril 2014 --

1	dimarts	Riera
2	dimecres	Fàbregas
3	dijous	Viayna C
4	divendres	Dominguez
5	dissabte	Aymar
6	diumenge	Aymar
7	dilluns	Riera
8	dimarts	Fàbregas
9	dimecres	Viayna C
10	dijous	Dominguez
11	divendres	Aymar
12	dissabte	Ocata
13	diumenge	Ocata
14	dilluns	Aymar
15	dimarts	Fàbregas
16	dimecres	Riera
17	dijous	Dominguez
18	divendres	Dominguez
19	dissabte	Dominguez
20	diumenge	Dominguez
21	dilluns	Dominguez
22	dimarts	Riera
23	dimecres	Viayna C
24	dijous	Fàbregas
25	divendres	Ocata
26	dissabte	Riera
27	diumenge	Riera
28	dilluns	Viayna C

Pasqua Setmana Santa

29	dimarts	Dominguez
30	dimecres	Ocata

-- Maig 2014 --

1	dijous	Ocata	<small>1de Maig</small>
2	divendres	Riera	
3	dissabte	Fàbregas	
4	diumenge	Fàbregas	
5	dilluns	Dominguez	
6	dimarts	Aymar	
7	dimecres	Ocata	
8	dijous	Viayna C	
9	divendres	Fàbregas	
10	dissabte	Riera	
11	diumenge	Riera	
12	dilluns	Aymar	
13	dimarts	Ocata	
14	dimecres	Riera	
15	dijous	Fàbregas	
16	divendres	Viayna C	
17	dissabte	Dominguez	
18	diumenge	Dominguez	
19	dilluns	Ocata	

Nous horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9.30 - 14 i 16.30 - 21	9.30 - 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 14
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viayna C Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 14 i 16.30 - 20.30	9 - 14

h o c r e c f a n à s t i c a n o ú s t r i a o b e r t a c o l a n o s t i c d a

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials- cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

EL MEU PARE

A Francesc Pagès Millet (Ceset), el meu pare, el seu poble, el Masnou, li ha fet de tot fins i tot una vegada mort.

Des de final de novembre a la xarxa social Facebook en una pàgina que correspon a un grup del Masnou van començar a sortir unes fotos constitucionals de l'Ajuntament i de Falange. Que es possessin les fotos no m'ha importat perquè és la història del poble; però el que he trobat fora de lloc és el debat que es feia amb comentaris contra la Falange. No crec que el meu pare, com les persones que hi ha a les fotos, s'ho mereixessin. Això ho vaig fer saber al moderador de la pàgina.

No vull dir que els de Falange no feien res, però les persones que surten a las fotos no eren el que s'ha dit i haig de defensar-les. Si fem història del Masnou

fem-la bé. Sempre he dit que, si es parla de Falange, es parli des del seu començament l'any 1939, i no a mitjans dels anys 1950; eren gent que sentien aquest ideal, però no van fer mai cap mal.

Francesc Pagès Millet (Ceset), el meu pare, acabada la guerra civil del 1939, va venir al Masnou, feia nou anys que no hi vivia, residia a la Baixa Califòrnia.

Quan va veure la disbauxa que estaven fent las dretes i la Falange del Masnou amb les persones d'esquerra no ho va permetre i va posar al seu lloc a tots ells.

Va treure de la presó totes las persones del Masnou que eren d'esquerra (els rojos) que es trobaven a Mataró i a La Model de Barcelona; en total 22 persones. Un tenia pena de mort i li van posar 30 anys i després van ser 10. Si hi va haver algú que no va rebre

cap atenció per part del meu pare, és perquè no ho deuria saber.

Els va donar feina, els va protegir i a més us puc dir que, passat un temps, quasi tots seguien amb la seva ideologia i es reunien; el meu pare ho sabia i els deixava fer; l'únic que els va demanar va ser que no els enxampessin mai ja que per a ell seria un problema. Aquest és el falangista, que va respectar totes les ideologies i va demostrar que va ser un demòcrata.

Rosa Pagès Arenas
(La filla d'en Ceset)

REFLEXIÓ

L'olla està bullint més del compte i és a punt de vessar, jo diria que ja ha vessat.

El món polític ha perdut la seva identitat i la confiança i fidelitat dels seus seguidors. Per tant, si no estem alerta, la humanitat no evolucionarà mai com a tal. Sempre ensopegant en la mateixa pedra; i què estem deixant? Molta tecnologia i poquíssims valors.

Al darrere d'un bon negoci o empresa sempre hi ha una bona directriu que vetlla perquè tot rutlli i perquè surtin els números; crec que els nostres governants haurien de ser aquesta

directriu, i amb això reforço la reflexió d'aquest escrit.

Si les persones no tenim una bona base interior, que és el principal per ser i compartir, em sembla que ho tenim molt fotut. La bona política sempre comença de dins cap a fora. Un bon repte pot ser el teu petit o gran entorn, la família, els més propers, el proïsme, l'honestedat, la compassió, l'acompanyament, l'estimar... és l'única eina que tenim.

Sé que això no és nou; ja fa milers d'anys que n'és la clau; de fet, és la base de qualsevol religió; el bé i el mal són tan antics com l'univers.

Hem d'aprendre a enterrar les enveges, la supèrbia, el poder, el racisme, la ràbia, el fanatisme... No acusem si no tenim clar qui són de veritat. Si no volem ser xips controlats, deixem-nos portar pel que vertaderament som: uns éssers humans amb ganes de deixar una bona essència. Seria genial que aquesta reflexió ens motivés per començar a posar en moviment aquest canvi tan esperat.

Tot el que som i tenim és el que generem. No vulguem ser titelles d'un fals teatre. Sortim de cara i plegats, i els canvis, tots sols, aniran venint. LL. S. B

LA Coral Xabec DEMANA CANTAIRES

Tothom qui hi estigui interessat hi serà ben rebut. Ens calen veus tant de dones (sopranos i contralts) com d'homes (tenors i baixos). Animeu-vos-hi i veniu a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

Després del Carnestoltes

Joan Maresma Duran

Ja ha acabat març i el carnestoltes encara es belluga: *quina ha estat la millor marxa?*; *l'escola guanyadora ha comprat el resultat?*; *el carnestoltes autèntic passa al suburbi?*; *aquesta any hi ha més gent?*; *Rio de Janeiro és ple d'obres i el personal cantant "cidade maravilhosa"?*; *no existeixen ni hospitals ni seguretat ni educació pública i les persones sambant?*; *moltes persones volen treballar i l'avin-guda Getúlio Vargas tancada perquè quatre ximpls desfilin?*

Fins a quin punt suspendre la realitat uns quants dies per saltar i ballar és una alienació? Imagino que aquest fet existeix en qualsevol societat. I tot ritual interromp l'ordre establert, és una inversió del món i té un inici, una meitat i un final, tot i que aquest últim –en el cas de la festa més famosa de Brasil– sigui ben després del Dimecres de Cendra... Diuen que el carnestoltes és una de les identitats culturals d'aquest país. I la bogeria és anar contra aquests dies de rauxa i queixar-se de les comparses que envaeixen cada barri de cada ciutat. I sí, hi ha crítica al carrer: contra la corrupció, contra les obres que no s'acabaran a temps, contra els estadis gairebé a punt i l'absència d'hospitals,

per exemple.

Disculpes sinceres és una expressió que ja no s'utilitza. *Perdó* no ho sento quasi mai. I ara, aquests dies després dels excessos i que ja som novament a la normalitat i a la rutina ningú no es pendeix de res i es consideren normals els carrers bruts, la vaga d'es-combriaires, la conducció alcoholitzada de més d'un, la compra de productes pirates, les pizarades a dojo, la muntanya de brutícia en algun punt, etc.

Tothom té una disculpa, pensant només en si mateix. Ningú no pensa que aquesta comparsa en aquesta cruïlla té conseqüències per al trànsit de tota la ciutat i que envaeix l'espai i el temps dels altres. Els altres? *Sí, està mal fet, però què podem fer-hi?*, he sentit.

Em sembla que tothom s'equivoca. I l'equivocació és pròpia dels humans. Potser podem dir *ens hem equivocat* o *m'he equivocat* i fem l'esforç per aprendre de l'error. Però si ningú no els assumeix, com es pot aprendre? No serveixen per a això? Per equivocar-se menys la propera vegada? Potser la tendència és demanar perdó per abusos comesos en temps passats, com el *mea culpa* de l'Església per la condem-

na de Galileu...

I és que em fa l'efecte que ningú no s'equivoca: el govern no s'equivoca, l'oposició tampoc, els militants tampoc. Els metges molt menys. Els diputats sembla que parlin *ex cathedra*. Si hi ha algú que s'equivoca és el poble...

Però aquest any m'ha semblat massa el carnestoltes. Massa. I això que no he fet res de res. Ni he sortit ni he viatjat. Gairebé no ens vam moure de casa: però sí que al barri i a les imatges que vaig veure per televisió tot em va semblar exagerat. Em sembla que és *Sant Pau* el qui escriu que tot és lícit però que no tot convé...

I no seré pas jo qui dicti unes normes. Si el personal beu massa o fuma massa o esnifa massa o avui amb una, demà amb una altra i demà passat amb una tercera –o al contrari– jo no dic res. Cadascú que faci el que vulgui. Però sense empipar els altres. I amb una miqueta de *si us plau* i una miqueta de *perdó*. Tal vegada penso que el que fa la majoria no té cap sentit o sóc jo –segurament és això– que em faig vell...

PD. I aquí diuen que l'any comença després del carnestoltes. I aquest any després del Mundial... I no exagero.

OH! ISRAEL - I

Joan Camps i Ortiz

La Marisa ha viatjat mig món sense necessitar acompanyant; però en parlar-li de la invitació d'en Menashe Navi, un amic jueu i col·lega professional de Tel Aviv, va interessar-s'hi fins a l'extrem de voler organitzar la logística del viatge i acompanyar-m'hi. Israel pot semblar un viatge d'alt risc, el conflicte palestí, l'amenaça iraniana i la guerra civil siriana arran de la serrallada del Golan són com polvorins amb la metxa encesa que rodegen Israel a punt d'explotar.

Havent-ne ja tornat indemnes, m'ha semblat interessant de relatar les sensacions que m'han arrencat l'exclamació "Oh! Israel": una emoció de sorpresa, d'admiració i d'alegria, però també de certa pena i de desaprovació, percepcions, les quals, en ser íntimes, no són habituals d'una guia turística.

El primer impacte va ser a l'aeroport del Prat. Les mesures de seguretat d'EL AL són d'un rigor extrem pel contingut de l'equipatge abans de facturar-lo. La sospita va recaure en una dona que viatjava sola, a qui obligaren a passar un escorcoll i buidar les maletes. A la duana d'Israel, l'agent va mirar-me al rostre amb fixació incriminatória, donada la mala qualitat de la meua fotografia del passaport, però minimalment va somriure i em deixà passar.

A les cinc de la tarda —les quatre aquí— la intensa pluja contradeia el clima habitual amenaçant molt mal temps. En el taxi facilitat per l'agència vam conèixer la Neus, la dona que havia sofert l'exhaustiu escorcoll a la sala de facturació. Jerusalem era la primera estada del viatge i, a ella, la vam deixar al seu hotel i a nosaltres ens van instal·lar a l'Hotel Plaça. Des del balcó

de l'habitació en el setzè pis la panoràmica emboirada dominava tota la part vella de Jerusalem i també un bon tros del pont de Calatrava, l'arquitecte caigut ara en desgràcia per les faraòniques obres a preu d'or del PP a València fetes amb cartró pedra com si fossin falles. A les sis de la tarda trucava el meu amic Menashe acusant-me sarcàsticament de ser jo el responsable d'haver portat el mal temps de Barcelona i ens proposava sortir de bon matí per anar al Mar Mort i fer la pujada a la fortificació de Masada, la mítica fortalesa on l'any 66 dC començà la Diàspora i on ara, cada any, els joves israelians fan el ritual de prometre que *Masada no caurà per segona vegada*.

En Menashe i la seva parella, l'Angy, havien estat nombroses vegades a Barcelona, també al Masnou, però no coneixien la Marisa; però xampurrejant castellà l'una i anglès l'altra van sintonitzar ràpidament i, ja posats en carretera i prop del desert, quan Menashe em mostrava les utilitats del seu Lexus híbrid elèctric i de benzina, vam arribar a una posta amb barrera atesa per dues noies vintanyeres uniformades amb una metralleta penjada al coll. El diàleg en hebreu, lluny de ser un interrogatori, fou cordial i festiu enmig de rialles i ens van obrir tot seguit el pas. En preguntar a què venia aquell control, l'Angy va aclarir que les riades de la pluja acumulada a les muntanyes podien impedir seguir el camí cap al Masada. Em va sorprendre quan van dir-me que el Mar Mort es troba en el punt més ensorrat de la terra, 400 metres sota el nivell del mar. Fent un breu apunt: Masada

conserva les ruïnes d'una fortalesa inexpugnable dalt d'un massís encrespat al mig del desert on ara s'accedeix amb telefèric. Els romans van conquerir-la al cap de tres anys de setge fent una rampa de sorra mastodòntica; en arribar a dalt, els defensors, homes dones i nens, s'havien suïcidat tots.

El segon dia començàvem l'itinerari turístic, un grup on retrobàvem la Neus amb una mare i filla mexicanes residents a Els Àngels i tres parelles, una de portuguesa, l'altra argentina i la tercera un matrimoni també mexicà, ell Ministre de l'Església de Déu de fe pentecostal a qui els seus feligresos de Texas havien finançat el viatge per filmar i narrar una prèdica dels llocs bíblics. L'Alejandro, fill de jueus argentins arribats a Israel quan ell tenia quatre anys, seria el nostre guia. Ja dalt del minibus Mercedes vam comprovar de seguida que l'Àlex a la vegada que conduïa amb gran destresa podia anar narrant pel micròfon qualsevol detall dels escenaris que anàvem veient i a cada punt de parada, amb la Bíblia a la mà, remarcava críticament el que eren fets històrics provats diferenciant-los de la majoria d'afirmacions bíbliques que són mera especulació o llegenda.

Com podeu imaginar, trobar-se un predicador de l'església pentecostal de Texas i un ateu recalitrant del Masnou com jo a la terra on es barallen totes les franquícies de la religió cristiana, prometia una dinàmica de grup molt entretinguda, ja que, atesa la polarització de criteris, la polèmica estava servida.

Espero no avorriir-vos en el proper lliurament.

2 3 D'ABRIL SANT JORDI

...
Per això, quan l'abril pinta
tots els marges de color
i fa les nits molt més tèbies
i el cel més encisador,
convé que tots, nois i noies,
cantem ben fort la cançó:

Per l'abril,
si cada gota en val mil,
cada rosa en val deu mil
i cada llibre cent mil.

Fragment del poema *Abril* de Miquel Martí Pol

PUNTPAPER
LA PAPERERIA LLIBRERIA DEL MASNOU
Per Sant Jordi tindrem tots els llibres
Sant Felip, 6 · 93 555 76 21 · bustia@puntpaper.net

Joieria rellotgeria
MASNOVINA
DUWARD AQUASTAR TIME FORCE ultimate concept watches Plata Pura CASIO
Per Sant Jordi digues-li que l'estimes
C. Barcelona, 9 · 93 555 07 76 el Masnou

JOAN *Flors i plantes*
La teva floristeria a internet
www.florsjoan.com
Navarra, 100 el Masnou 93 555 79 34
info@florsjoan.com

ISABEL

Av/Juan XXIII, 66 El Masnou

Tf. 93 555 01 35

www.flors-isabel.com

13 d'abril Diumenge de Rams
Palmes, palmons i guarniments

23 d'abril Sant Jordi
Obert de 6 del matí a 21

Diumenge 4 de maig
Dia de la Mare

Joaquim i

Instal·lacions d'aigua, gas, electricitat, calefacció i
aire condicionat. Reparacions en general

Més de 25 anys d'experiència
Pressupostos sense compromís

607 29 31 43
676 89 91 51

joaquimpie@yahoo.es

Escaneja amb el teu
mòbil aquest codi QR o
bé entra al web: **elmas-**
nou.mobi i participa en

tots els sortejos setmanals
de la **Federació del Comerç**
i la **Indústria del Masnou**.

Bona Sort!

AMICS I ANTICS ESCOLTES DEL MASNOU

13a VOLADA D'ESTELS A LA PLATJA DEL MASNOU

Diumenge 13 d'abril, de 9 del matí a 2 del migdia.

Davant del baixador d'Ocata. Taller d'estels i enlairada general

Xocolatada per a tots els participants

No cal inscripció.

Activitat oberta a tothom

A contracor

Ramon Serra i Roca

A cops la nostàlgia se'm menja i la fredor dels records embolcalla el meu cos. Cerco la tebiesa de la música i ella m'escalfa per seguir rememorant fets que m'agradaven, companys que no veig de temps ençà i d'altres que no veure mai més. I sí, ja us ho dic a l'avançada, la tristesa sempre guanya, però hi torno una vegada darrere l'altra i penso per què?, per què em mortifico rememorant fets, situacions, gent?

Res no torna, és la llei. No està escrita però tothom la sap; però, què fariem si poguéssim capgirar el temps? Ah! Potser màgia en els millors dels casos, o un desastre emocional de proporcions inimaginables.

Què li diria, a la mare, si la tingués davant? Em sortirien les paraules? I ella, que em reconeixeria gairebé trenta anys després?

No crec en reencarnacions, de fet no puc anar més enllà de la meva ment, no cels no inferns, no pecats no dogmes. Només una miqueta de nostàlgia malenconiosa per seguir caminant, per projectar a la gent propera tot allò que en altres moments no sabia fer i que ara faria pels qui recordo; però ja no hi sóc a temps.

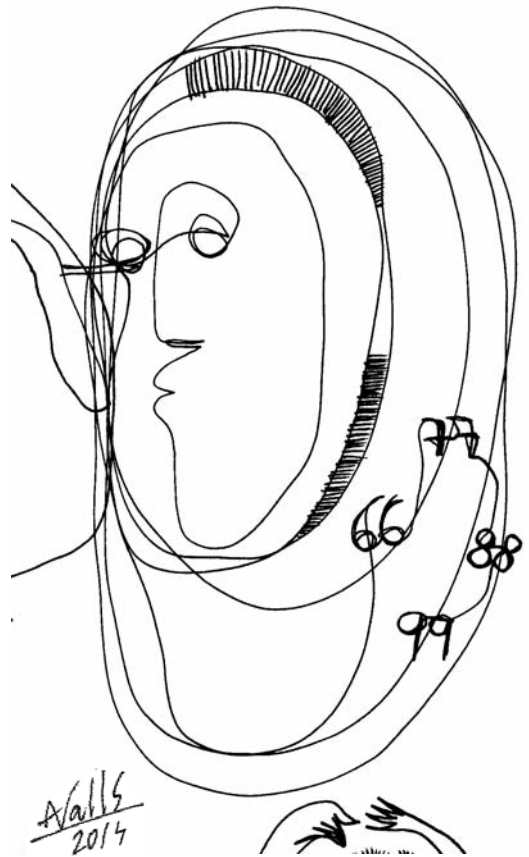
Som així i arribem tard a tot arreu, sempre un pas per darrere, però intentant aconseguir una felicitat fugissera, que valorem un cop ha passat, quan ja no hi podem fer res, quan ja només ens queda penedir-nos de la poca traça, de la nul·la capacitat de reacció en el moment precís, de quan realment és necessari fer les coses.

La meva àvia deia *Guarda't molt d'un ja està fet*; doncs això. Parlava sobre records i entenc que s'agreuja amb l'edat. La coneguda teoria del metro. L'estires, hi poses l'edat mitjana de vida i la teva; i, segons els anys que tinguis, l'ensurt es més gran o més petit.

Si ara pogués, les coses les faria diferents. Quantes vegades m'ho dec haver dit, però encara sóc a temps de fer coses de les quals no em penedeixi; tot i que, rememorades temps després, encara seran dignes de millora. O sigui, un cercle viciós. Potser sobrevaloro el passat –segurament– i em surt la frase terrible que qualsevol temps abans d'aquest va ser millor. Mentida, una gran mentida.

Em dolen tots els companys que van marxar abans d'hora, quan no tocava; que ja sé que la vida és curta, però potser no tant. I avui, escoltant una cançó dels Pink Floyd, he tingut ganes de parlar d'aquests fantasmes que de tant en tant m'emboiren el cap i fan que escrigui d'una forma mecànica, gairebé sense correcció, i així mateix pugui estalviar-me visites al psicoanalista, deixant anar totes aquestes paranoies sobre el paper –actualment, pantalla d'ordinador– i llegir-les sense severitat després, intentant entendre que no arranjaré res, però possiblement aconseguiré un poc de calma.

Vaig tenir un gran amic amb qui vaig compartir molts

aprenentatges de la vida, i a voltes penso en ell. Llegint la lletra de la cançó dels Floyd –you tube, amb traducció– em va venir la seva imatge al cap, i no puc estar-me d'acabar aquesta menjada de coco sense escriure-la.

Llavors, llavors creus que podem diferenciar el paradís de l'infern

el cel blau del dolor

Veus la diferència d'un camp verd i un tros de metall fred?

Un somriure, d'una màscara? Penses que ho pots diferenciar?

Aquí t'han dut per negociar els teus herois per fantasmes

Cendres calentes per arbres, aire calent per brisa

El fred confort pel canvi

Vas canviar un paper d'extra en la guerra, per un de protagonista en una gàbia

Com desitjo, com desitjo que fossis aquí

Som, som senzillament dues ànimes perdudes

Nedant a la mateixa peixera, any rere any

Corrent pel mateix terra vell

Què hem trobat? Les mateixes pors de sempre

Com desitjo que fossis aquí

L'AVARADA

Josep Ma Subietas
Soci del Taller de Maquetistes del Masnou

Diu el diccionari que la paraula *avarada* és acció i efecte de tirar al mar una embarcació un cop finalitzada la seva construcció.

M'agradaria explicar-vos de quina manera ho vivim els qui pertanyem a l'Associació de Maquetisme Naval del Masnou, situada en un petit local annex al Museu Municipal de la Vila. Doncs bé, feta la presentació, fàcilment deduireu a què ens dediquem els socis que en formem part. Efectivament, fem maquetes de vaixells de totes les èpoques i estils, bàsicament amb fusta, reproduccions fetes a escala d'un model original i acabats amb més o menys encert.

No competim, tot al contrari, **ens ajudem els uns als altres**, tal vegada perquè, un cop finalitzada la tasca, ens reforça l'autoestima el fet d'haver construït o ajudat a construir allò que avui és objecte d'homenatge. Just hem arribat a l'encapçalament: *l'avarada*. Ara imagineu-vos aquell vaixell que, després d'una infinitat d'hores de treball, de concentració, de fixar la vista fins a extrems, de perseguir el detall, de fer i desfer, de consultar, de demanar opinió als companys, o fer recerca consultant llibres o per

Internet..., **per fi s'ha acabat!**

En *l'avarada* tothom, i quan em refereixo a tothom vull dir els màxims possibles, atès que no sempre hi podem coincidir, ens arraulim al voltant d'una taula en què no acostuma a mancar res: que si coca de vidre, que si botifarra del perol, que si pernil del millor... i sobretot el cava, que no hi manqui el cava, atès que, si no n'hi ha, difícilment es podria celebrar *una avarada*. Aquell dia la glucosa es passa per alt.

La diversitat del grup: el psicòleg, el torner, l'enginyer, el farmacèutic, l'administratiu, el fuster, el joier, etc. —dispenseu-me, he oblidat de posar el prefix **ex** a cadascuna de les professions perquè la majoria estem jubilats— fa que compartir aquesta afició sigui d'allò més enriquidor, **l'un aprèn de l'altre**.

Tal vegada això es produeix perquè per primera vegada les obligacions i el treball laboral, que ocupaven un espai important en la nostra vida, ja no existeixen. En aquests moments gaudim d'un luxe que es diu temps, aquest és ben nostre. És un espai per compartir amb companys que també senten el mateix. No voldria finalitzar sense abans agrair a l'Ajuntament del Masnou i, en concret, al Departament de Cultura, la concessió del local que abans havia estat l'Escola de Maquetisme. Sense aquest requisit difícilment es podria articular.

Per acabar, us recordo que l'associació és oberta a les persones que estiguin interessades en aquesta activitat; i els ciutadans i les ciutadanes que ens vulgui conèixer hi seran ben rebuts.

EXCEL·LENT TEATRE DEL GAT EN PETIT FORMAT

Esteve Pujol i Pons

El GAT masnoví és capaç —i ho ha ben demostrat— de muntar uns espectacles de gran format, de format enorme, així darrerament *Un somni tinc* i *Els productors*, i de petit format, amb pocs elements escènics i poquíssims actors. Així ho va fer el dissabte, 29 de març, al vespre i l'endemà, diumenge

30, a la tarda.

Nashoba, inspirat en el text *Oleanna* de David Mamet, ha estat un teatre de text, amb una interpretació totalment convincent del Roger Piferrer (*John*) i la Laia Casals (*Carol*). La direcció estava en mans del David Solé.

L'argument és relativament senzill:

una estudiant universitària de pedagogia parla amb el professor per a la revisió d'examen; la trama tomba la truita de tal manera que la víctima es converteix en botxí, i quin botxí!

Tal com anunciava el programa de mà, s'hi reflecteixen dues concepcions, potser oposades i tot, de l'educació superior: la idealista, fàcilment incoherent, ingènua, conservadora en el fons, del professor, i la subversiva, classista, reivindicativa i, a la llarga, molt cruel, de l'alumna. Totes dues volen ser honestes; segurament cap de les dues no ho és: la del pro-

fessor pretén ser-ho; la de l'alumna, no ho sembla pas gaire. Resumim-ho amb candidesa *versus* atrocitat.

Podem creure que la Carol està moguda per un noble sentit solidari de classe o bé per un roí sentiment de venjança; la tria va a gust de l'espectador. El teatre mai no és realitat, sempre és ficció; i la ficció només té al darrere la realitat que hom li vulgui donar.

Pel que fa a la interpretació, la vull qualificar de creïble del tot; en cap moment no tenim la sensació que ens trobem davant una ficció sinó una situació versemblant de dalt a baix. Des de l'elocució fins a l'expressió corporal, fins i tot en petits detalls, tota l'acció vessa realisme. L'angoixa creixent del professor i el nerviosisme decreixent de l'alumna són antològics;

el dominador esdevé dominat i la dominada, dominadora; el jutge és jutjat i la jutjada jutja.

Aquests dos actors, ja de llarga trajectòria el Roger, bastant més breu la de la Laia, ens confirmen que la pedrera del GAT és fructífera i excel·lent.

David, no t'ofenguis pas, però el Roger i la Laia no et devien donar gaire feina, potser frenar-los i prou... o ni això. I encara comptaves amb la col·laboració de la Montserrat Cond-

eminas i del Josep Corominas! Tot un luxe.

Sabem prou bé que el teatre d'aficionats és el fogar, el planter i l'expressió més genuïna del nivell teatral d'un poble... i Catalunya n'és un exemple.

Endavant, GAT. En format magníficent o en format minimalista, com vulgueu, però endavant!

**Grup
d'aficionats
al Teatre
del Masnou**

Anecdolari masnoví

Joan Maresma Pujadas

JO VAIG FER DE DOLENT

Quan tenia vint-i-un anys em van enviar a fer la mili a l'Àfrica, al grup de *Fuerzas Regulares de Infantería, Indígenas de Tetuán nº 1*, així de llarg, tant com ho va ser de llarg, llarguíssim, el meu captiveri: dos anys i mig i dues setmanes.

I, és clar, amb tant de temps voltat de gent de la moreria, sense voler-ho em quedaren a la ment unes quantes paraules del seu parlar. Encara sé comptar fins a deu, sé dir *adéu-siau*, gràcies i quatre coses més, junt amb alguna paraulota, que és el primer que s'aprèn d'un idioma.

Ara, al cap dels anys, al Masnou en tenim força representants d'aquelles terres africanes i els nois i noies que

van a l'escola parlen el català molt bé. Amb una nena d'uns deu anys ens vam fer mig amics perquè jo li deia alguna paraula en el seu idioma; i un dia, mig intrigada i sorpresa, em preguntà:

–Però, tu què hi feies a Tetuán tant de temps?

Jo li vaig explicar que hi feia el servei militar i que era un de tants i tants soldats que fèiem estada a la moreria per força; i fins i tot li vaig ensenyar una fotografia vestit de *Regular*.

Llavors ella em va dir: –Ah sí, ja ho sé, tu eres dels DOLENTS.

Ves per on, una temporada de la meua vida vaig exercir de dolent!

TANT N'HI HA D'ALLÀ A AQUI, COM D'AQUI A ALLÀ.

Als anys seixanta el meu avi "Cià" (Feliçia), un vellet de *nauranta* i tants anys, es va trencar el fèmur i va quedar sense poder caminar. I així va estar tres anys en una cadira de rodes.

El seu fill, l'oncle de Granollers, el venia a veure quasi cada setmana.

Un dia, en arribar a casa, ens va dir: –He vist les germanes Encarnació i la Madrona de ca la Madroneta, ens hem saludat i hem parlat una estona. Feia temps que no les havia vistes i les he trobades molt envellissades i canviades.

L'endemà, totes dues germanes vingueren a casa i el primer que digueren fou:

–Ahir vam trobar en Feliçia de Granollers i, com que feia molt de temps que no ens havíem vist, el vam trobar molt canviat i envellissat.

Històries de la vila

Joan Muray

IMATGES... amb HISTÒRIA –de fa entre 100 i 130 anys–

Aquestes històries, i les que seguiran, alternativament, seran les històries d'unes imatges de fa entre cent i cent trenta anys, recollides de postals d'aquells temps, tal com férem ja amb unes altres de fa cinquanta anys, les quals serviren per fer una exposició. Aquestes seguiran la mateixa finalitat, veure-les de mica en mica i amb les degudes explicacions, per al final també fer-ne una exposició.

Si d'aquelles ja fou prou costerut donar-ne una explicació fidedigna i amena, d'aquestes ho serà força més, ja que les referències són més difuses i els indrets molt més canviats, però seguirem les mateixes pautes que en aquelles, explicar-ne sempre la veritat, ja que si no serien com les històries explicades pels vencedors.

Procurarem fer-ne un seguiment geogràfic, o sigui que començarem per les imatges des del costat sud de la vila i anirem pujant correlativament vers el nord.

Als títols de cadascuna de les imatges, si s'ha de fer constar un lloc, sigui carrer o una casa en particular, farem servir el nom original de l'època, per després a l'explicació pertinent dir-ne el nom actual. Així, a més de poder saber on ara és, també sabrem com s'havia dit.

El Masnou d'aleshores era pràcticament una franja costanera, la qual no anava més enrere del *Camí de les atzavares* (ara *c/ de Buenos Aires*), per tant darrere de can Genové ja tot eren vinyes. A la part central de la vila, el darrer casal que hi havia era el Col·legi de les Escolàpies, i al veral d'Ocata el darrer carrer era el del *Rastillo* (ara *c/ de Jaume I*) i alguna casa on ara hi ha el *c/ Fontanills*.

1. EL MASNOU DES DE CAN TEIXIDOR – Interessant visió panoràmica d'una part de la nostra vila, feta des de la talaia que representa el turó de can Teixidor. En primer terme a mà esquerra hi ha el mas de can Bernades (ara Càmping Masnou, que a la imatge no es veu). El primer edifici que es veu era una fabriqueteta tèxtil, dels Casas, que va

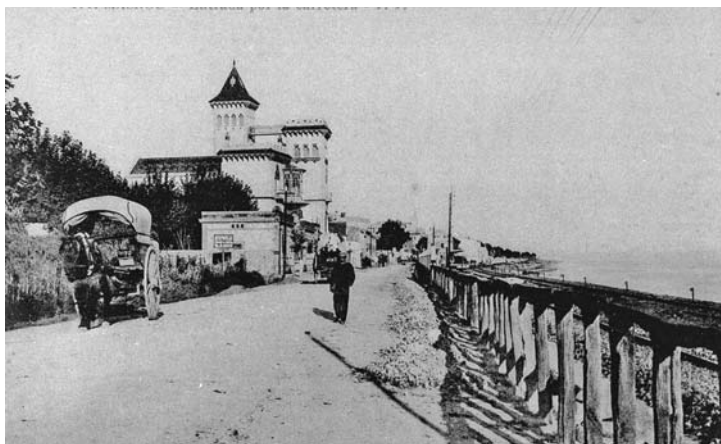

Vista del Masnou des de Can Teixidor

tancar a l'època del *boom* turístic per donar pas a una cèlebre discoteca, *S'cucs*. Podeu observar que la carretera era del tot tranquil·la, tant que s'hi podia passejar pel bell mig. Al final de la imatge hi ha l'església parroquial, i també a l'esquerra s'hi veu la gran casa de Can Genové, darrera edificació que es trobava al Camí del Cementiri abans d'enfilars cap a aquest (se'n veu la corrua d'arbres que el delimitava) i on s'acomiadava el dol en els enterraments. Aquest mateix camí també es deia Camí Antic d'Alella, ja que hi duia passant pel torrent de Rials. La imatge és de les darreries del segle XIX. D'allà

cap amunt tot eren vinyes.

2. CARRETERA DAVANT DE CA L'AYMÀ – A aquesta imatge li podem posar data pràcticament exacta, ja que aquest edifici modernista, residència d'estiueig dels Aymà, fou construïda l'any 1907. Abans d'ell hi ha una construcció baixa, que corresponia a la porteria de la finca del Marquès del Masnou *Bell Esguard* (ara Urb. Bell-Resguard). Podeu veure que la carretera (l'actual N-II) era de sorra, i hi desfilava una corrua de carros amb vela, eren els carros que des de tot el Maresme duïen les verdures i hortalis-

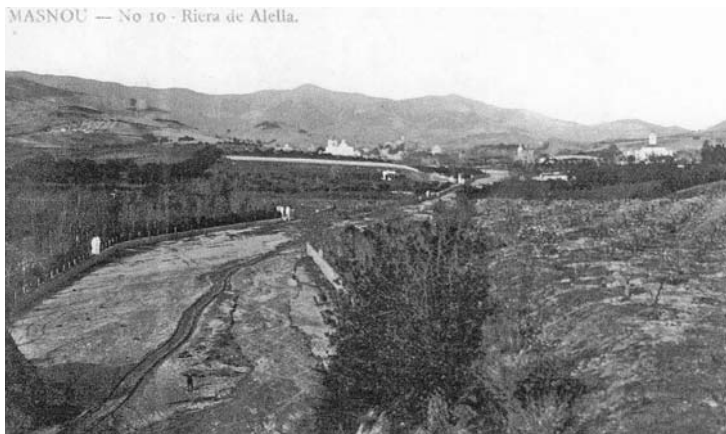
Carretera davant de Ca l'Aymà (Castellet)

ses al mercat del Born de Barcelona. Aquests carros es passaven bona part del dia a la carretera, amunt o avall, i sovint el carreter anava adormit, el cavall ja sabia el camí, però a voltes algun entremaliat agafava el cavall pel ronsal i li feia donar la volta i el feia dirigir cap al lloc d'on havia sortit. El pobre carreter, quan despertava, havia de refer el camí. Un home passeja tranquil·lament pel bell mig de la calçada. A la dreta s'hi veu la tanca que en alguns sectors del poble separava la carretera de la via, l'anomenada popularment *l'empalissada*, i que al seu moment, entre els anys 1847 i 1867 va portar problemes entre la població marinera del Masnou i les autoritats ferroviàries. A mà dreta, entre carretera i via, s'hi pot veure l'estació del Masnou i les cinc cases que hi havia quasi a continuació (enderrocades l'any 1967 per eixamplar la N-II).

3. CARRETERA, SECTOR DE L'HOSTAL – Aquesta filera de cases, la primera que es troba en entrar a la vila pel costat sud, començava amb l'entrada de la finca del Marquès, seguia amb la torre de l'Aymà (ara Castellet), la masia de can Targa, casa pairal dels Sampera, capitans de la marina de vela masnovina, que després passaria, per matrimoni, als Ventura; a continuació un seguit de cases que acabava a tocar a la riera d'Alella. La primera que veiem a mà dreta era aleshores a cal baster (abans

del seu trasllat enfront de l'estació), a fora s'hi pot veure alguna de les peces per a les cavalleries. Al mig hi podeu veure dues portalades grans (encara hi són), que corresponien a un antic hostal de diligències, de quan no hi havia el ferrocarril. Al segle passat fou un taller mecànic de can Segalés; tot i amb això, encara per als antics és conegut com a *l'hostal*. D'hostals n'hi havia d'altres, com: *la posada de los caballeros*, l'hostal del *Común* o l'hostal de Can Ramon. Les tres cases més properes a la riera desapareixerien a la segona meitat del segle passat. Ara hi ha l'aparcament sobre la riera i la rotonda de la carretera. La imatge ha de ser de després del 1907, any què es va fer ca l'Aymà.

4. RIERA D'ALELLA DES DEL TURÓ DE L'ESTRET D'EN PORTELL – Vista

Riera d'Alella des del Turó de l'estret d'en Portell

quasi aèria, feta des de dalt del turó d'en Portell. Aquest nom és un dels més antics de la toponímia masnovina, ja que apareix documentat al segle X. Actualment sobre seu hi ha la residència anomenada popularment *de les ceguetes*. Observeu que al mig a la riera hi ha les roderes dels carros que pujaven o baixaven entre Alella i el Masnou. En aquells temps les rieres i torrents eren els camins naturals per desplaçar-se, fos a peu, en carro o tartana. Sota del turó ara hi passa la carretera d'Alella a Puigcerdà. Aquest turó, junt al més baixet de l'altre costat, tancava la riera d'Alella, que eixia a la Mediterrània entre can Teixidor i can Bernades abans del segle XVIII. Al fons de la imatge hi veiem: a mà dreta Can Torres, al mig el campanar de la Parròquia d'Alella, i possiblement la finca de La Miralda, i cap a l'esquerra la Torre

Carretera sector de l'Hostal

Gaietana amb una grandiosa tanca, que delimitava les seves terres. A mà dreta també s'hi veu una gran extensió arbòria, les terres de Can Sors, encara curulles de tarongers, com havia estat durant els segles XVIII i XIX, quan la nostra comarca era el principal focus de creure i exportació d'aquests cítrics.

5. PONT DE LA RIERA D'ALELLA – Tornem a les cases del sector de l'Hostal i la torre de Ca l'Aymà. Sobre el turó del fons, la masia de Can Teixidor. A primer terme hi ha la via del tren i una passera de fusta per salvar el pas de la riera d'Alella pel costat de mar. Curiosament aquesta passera després desapareixeria

Pont de la Riera d'Alella

i no se n'hi ha posada una altra fins fa pocs anys, quan enllaçaren el passeig del port amb el passeig vora mar que va cap a Montgat, Badalona, etc. Al mig de la imatge hi ha dos guàrdies civils vestits amb l'uniforme ancestral, acabat amb la capa i el tricorní característic, una estampa que molts no coneixen, i que en temps passats, d'infausta memòria, era força corrent i que no inspirava gaire confiança. A tocar a la riera, sobre el mur de roca entre riera i via, s'hi pot veure una mena de construcció no definida, de

la qual no es pot saber l'ús.

6. CARRETERA D'ALELLA DES DE

CAN SORS – Una estampa que sembla talment de poble rural perdut entre muntanyes pirinenques. És una vista des del mas de can Sors, que té a primer terme la carretera d'Alella amb arbres ben joves encara. Aquest mas fou un dels poderosos del seu temps, pertanyia i pertany al terme d'Alella per expressa voluntat d'un dels seus amos; quan es va segregar una part del muni-

cipi per passar a formar part del del Masnou (l'any 1846), ell formava part de la comissió gestora i no va permetre que les seves terres passessin al nou municipi. Per això el plànol del Masnou forma una pronunciada corba, que passa pel carrer del Molí, a pocs centenars de metres de mar. Els arbres foren sembrats el 1894. Pel mig del brancatge dels arbres hi podeu veure la finca de la Torre Gaietana, una de les riques en terres del seu temps; i cap a la dreta de la imatge, el poble d'Alella, del qual sobresurt el campanar romànic, quan el poble encara era tot a l'entorn de la plaça de l'Ajuntament i la Parròquia. Faltaven molts anys perquè creixessin muntanya amunt les urbanitzacions.

Fins aquí la primera part d'aquest nou recull d'imatges del Masnou, d'aquell Masnou que, si a l'anterior, el de mitjan segle XX, el nombre d'habitants era a l'entorn dels cinc mil, en aquest, el de fa entre cent i cent trenta anys, era d'uns quatre mil (4.000) al darrer terç del segle XIX, i d'uns tres mil quatre-cents a començament del segle XX. Com podeu veure, en pocs anys va perdre habitants, per a la decadència de la marina.

Carretera d'Alella des de Can Sors

Dites i personatges populars (11)

Albert Vidal

Per què diem que alguna cosa **ACABARÀ** **AMB TARARÍ?**

Es diu quan se sospita que alguna cosa acabarà malament. La paraula 'tarari' no és més que l'onomatopeia del toc de corneta, quan aquesta fa una sola nota.

La dita es refereix al so que feia el nunci que precedia els condemnats a la pena d'assots, els qual eren conduïts 'Bòria avall' (*1).

Des de l'Edat Mitjana fins ben entrat el segle XIX, a Barcelona, els condemnats eren trets de la presó, situada a la Plaça del Rei, cavalcant un ase, vestits només amb calces i portant l'esquena nua. Sovint se'ls posava un collar de cinta vermella del qual es penjaven els objectes robats o les eines amb les quals havien comès el delicte.

En arribar a la Plaça Nova eren marcats a l'esquena amb un ferro roent amb l'escut de la ciutat com a estigma de per vida. Després la comitiva tornava a la presó.

Durant el recorregut es passava per cent cantonades i en cadascuna d'elles el nunci feia un toc de trompeta ('tarari') i llegia la condemna.

Llegit el motiu del càstig, el reu era fuetejat les vegades que calia, dividint el nombre total de les fuetades a rebre per cent (el nombre de cantonades). Així, si havia de rebre cent assots, n'hi donaven un a cada cantonada, si tres-cents, tres a cada cantonada i si cinc-cents, cinc, etc. El nombre de cops era sempre, per tant, múltiple de cent. Els condemnats a la pena capital, però, després del recorregut, eren penjats al Pla de les Forques (on avui hi ha el Pla de Palau).

Les dones condemnades, però, no eren sotmeses a la pena d'assots,

encara que també se les feia recórrer el mateix 'camí de la vergonya' muntades sobre un ase, amb el cap immobilitzat per un suport que sortia de la sella a fi de no poder amagar el rostre, mig nues, amb els pits tapats pel seus cabells i duent sobre el cap una alta cucurulla de cartró revestida amb papers de colors i picarols. La darrera dona així exhibida va ser una alcavota, la 'Tia Caterina', el 22 d'agost de 1816.

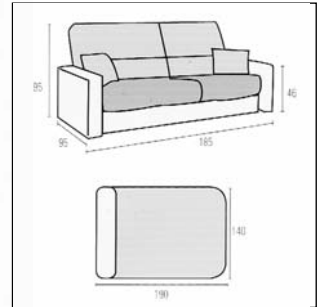
(*1) Aquesta expressió barcelonina, 'anar Bòria avall', equivalia a 'passar vergonya'.

La "Tia Caterina" segons un gravat de l'època.

PROMOCIÓ SOFÀ LLIT
499€

Mobles Vilalta
PRIMERA CASA AL MAS NOU

Pere Grau 12-14. Tel 93 555 18 60

58 ANYS AL SEU SERVEI

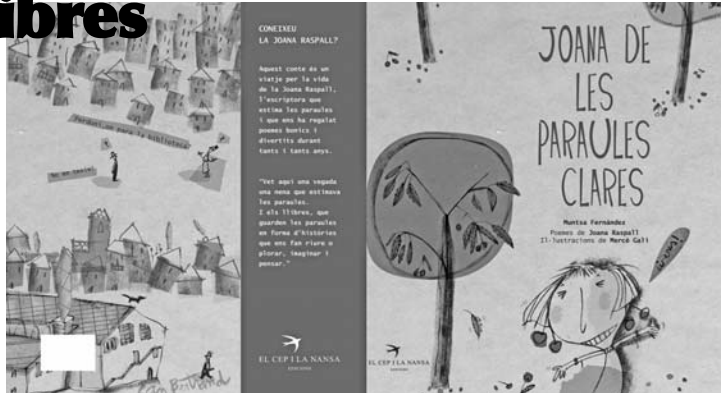
Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

La Joana Raspall per als infants

L'any Joana Raspall ha deixat un reguitzell d'actes de tota mena arreu del territori, però sobretot ha deixat una bona colla de títols seus que eren difícils de trobar i que les editorials s'han animat a tornar a publicar. A més a més, n'han aparegut alguns de nous d'allò més significatius, dos dels quals ho han fet a l'editorial vilanovina El Cep i la Nansa, que tant ha col·laborat en la difusió de l'obra de la poetessa de Sant Feliu. Em refereixo a *Batec de paraules. Poesia lírica completa*, un volum de més de sis-centes pàgines que recull l'obra poètica per a adults de la Joana, i a *Joana de les paraules clares* (1), un àlbum il·lustrat que és el llibre que avui us vull recomanar.

Es tracta, d'una obra pensada per acostar la vida de la Joana Raspall als més petits, a través d'un text molt apropiat i rigorós que ha escrit la Muntsa Fernández, editora i ànima del col·lectiu "Eixam: amics de la Joana Raspall". Un text que va seguint els esdeveniments més importants en la vida de la poetessa com aquell qui

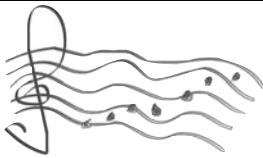

explica un conte: "Vet aquí una vegada una nena...", alhora que els relaciona amb alguns dels seus poemes. D'aquesta manera, l'infant s'apropa a un dels autors més treballats i populars a les escoles del nostre país tot fent un tast de la seva poesia. Hi trobem poemes tan coneguts com "Roses", "Els tres amics", "Els llibres", "Dansa de núvols"... I fins i tot tres haikus que, tot i haver estat publicats en un llibre per a adults, resulten prou assequibles als infants: "Les orenetes / tornen perquè els poetes / ja les esperen."...

Les il·lustracions són obra de l'artista (dibuixant i músic, membre del grup "Dúmbala Canalla"), Mercè Galí. Dic això de música perquè sempre és molt present a la seva obra, com també veiem en aquest llibre. Fa uns

dibuixos plens de detalls, amb un toc molt personal, barrejant moltes tècniques i integrant elements molt variats (fotografies, textos, paraules, números...) a les il·lustracions. Crea uns personatges i uns ambients que ens recorden molt els dibuixos dels infants i per això els arriben tant, els senten seus. Una obra rodona, molt ben editada (només hi he trobat dos errors tipogràfics en la transcripció de dos poemes, "Paraules clares" i "La pilota", que estic segur que es podran esmenar en una propera edició), que no dubto a recomanar-vos com a regal per a aquestes festes que s'apropen.

(1) Muntsa Fernández. *Joana de les paraules clares*. Editorial El Cep i la Nansa, Vilanova i la Geltrú, 2013. Il·lustradora: Mercè Galí. 40 pàgines.

escola de música

Emma Calvo

C/Parlament de Catalunya 28, el Masnou 93 540 86 96 · 630 16 33 26

T'agrada cantar? T'agrada el gospel?

Caves
Brut
Brut Nature
Brut Nature 5*

Roure

Vall de Rials s/n · 93 352 74 56 · Alella

Vins
Rosat "Merlot"
Blanc "Xarel·lo"
"Sauvignon blanc"

Negre Coupage
Tres ceps
Merlot

Teatre capital

(La cartellera barcelonina) Rosa M. Isart

Tant de bo, sí

Tant de bo, sí. Que tot tiri endavant. Que les esperances es puguin asseure al davant d'un bon àpat en un pis ben confortable. Tant de bo, sí. Que puguem anar al teatre sense que el preu ens deixi ben estabornits i amb un desànim a comprar dues entrades...

Aquest mes comença amb flors i dones. El 5 d'abril la creadora i coreògrafa internacional masnovina **Marta Carrasco** presenta la seva darrera creació, *B.FLOWERS*, a **Ca n'Humet**. Tres dones a escena per oferir la màxima passió i sensualitat, amb una profunda reflexió sobre la diferència i amb un crit intens a la no-marginació. Imprescindible. Dies 12 (a les 21) i 13 d'abril (a les 19), el **Grup Rauxa** (fund. 2009) de Gent del Masnou presenta *Un fet salvatge* a **Ca n'Humet**. Dirigeix Francesc Fàbregas.

Grup Rauxa
Grup escènic de l'Associació Gent del Masnou
Presenta
Una obra de teatre adaptada i dirigida per
Francesc Fàbregas

"UN FET SALVATGE"

Miquel Anna Alicia Guillem

Dissabte 12-4-2014 21 h
Diumenge 13-4-2014 19 h

Espai Escènic Ca n'Humet (Fontanills, 77)
Entrada 5€

Hi col·labora Ajuntament del Masnou

Teatre familiar, el 13 d'abril. *Receptari*, amb **Teia Moner**, barreja màgia i gastronomia, a l'Ateneu Vilassanès (c/ Sant Josep, 35), a dos quarts de sis de la tarda. **Vilassar de Mar** ens espera.

Fins al 13 d'abril l'obra *Se fue en un barco* es representa a

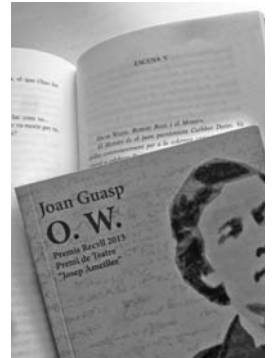
l'Almeria Teatre (c/ de Sant Lluís, 64; metro Joanic, línia groga). Escrita i dirigida per Joan Vázquez, i a escena Jordi Andújar, Eric Balbàs, Oriol Casals, Alberto Díaz, Gracia Fernández i Vanessa Segura, el

muntatge ens transporta a l'Espanya dels anys quaranta i a la vida de cinc polissons rumb a Argentina.

Destinarem aquest mes algun dineró a comprar una obra de teatre el dia de Sant Jordi. Us indiquem algunes novetats: *O.W.* de **Joan Guasp**

(una aproximació ben documentada i dialogada a Oscar Wilde, que per Sant Jordi es presenta a l'Espai Mallorca; Pagès Editors, 1a edició del gener del 2014), *El drac d'or* de l'alemany **Roland Schimmelpfennig** (traducció al català d'Anna Soler; Leonard Muntaner Editors, 1a ed. del gener del 2014, col·lecció Teatre, núm. 13),

Amami, Alfredo, amami d'Octavi Egea (Premi Ciutat de Sagunt-Pepe Alba de Teatre 2013; Onada Edicions, 1a ed. del març del 2014, col·lecció Teatre, núm. 7). No tan novel·losa, però una bona i sentida obra és *No parlis amb estranys* d'**Helena Tornero** (Arola Editors, 1a ed. de l'octubre del 2013, col·lecció Textos A part, núm. 107).

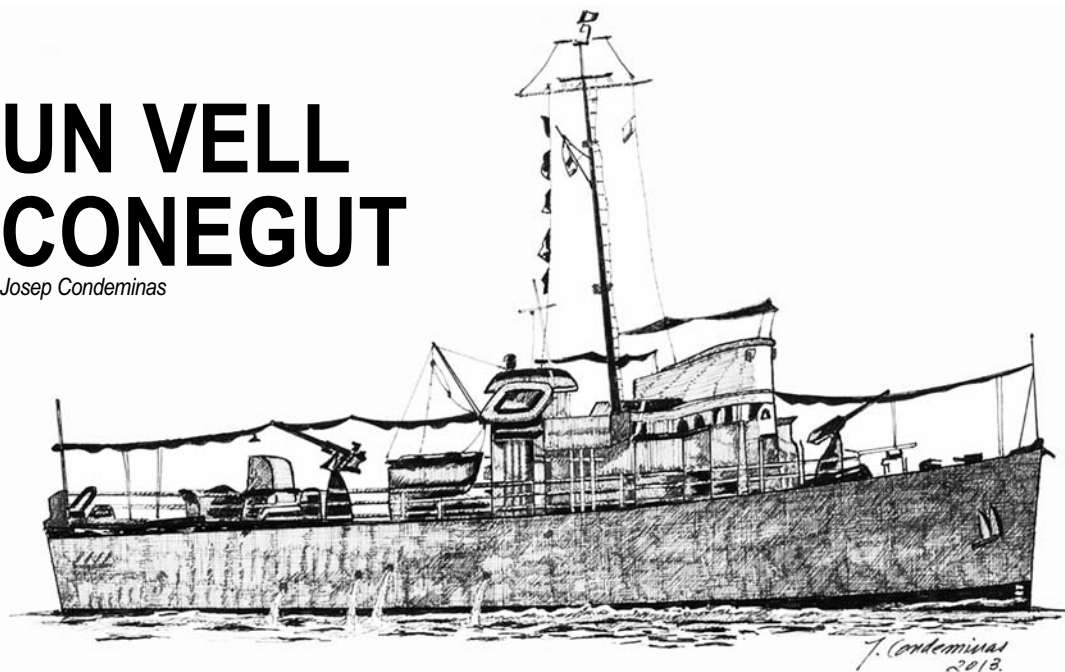
El dia de **Sant Jordi**, el 24 d'abril —en què donarem la rosa i el llibre encara que estiguem ben putejats per tot perquè hi ha coses que no es poden deixar de banda ni abordar amb frivolitat—, comencen les funcions de *Magnetismes*, de la masnovina **Elisenda Guiu** (dramaturga, guionista, autora infantil, dona multi-

terreny i genuïna devoradora i activista cultural), al **Teatre Gaudí Barcelona** (c/ Sant Antoni Maria Claret, 120, entre Sardenya i Marina; ben a prop de la Sagrada Família). Amb direcció de Pepa Fluvà i interpretació de Cristina Solà, Ignasi Campany, Ignasi Guasch, Ruth Llopis, Sergio Alfonso i Isidre Montserrat, serà una cita on no faltarem: per suport, per complicitat i per la gran tenacitat i xispa d'aquesta escriptora nostra, del poble. Del 24 d'abril al 8 de juny en cartellera, don't forget! ...Bona rosa, bon llibre, grans petons i fora núvols.

UN VELL CONEGUT

Josep Condeminas

Fer referència al patruller *Javier Quiroga* és com parlar realment d'un vell conegut, ja que jo el recordo gairebé sempre amarrat als norais del Moll de la Fusta del port de Barcelona; però, per als barcelonins, la seva llarga presència al port deuria esdevenir ja entranyable o familiar com ho podien ser les *Golondrines* o la caravel·la de Colón. Es tractava d'un petit vaixell de guerra, però que durant molt anys, pràcticament tota la seva vida operativa a l'Armada Espanyola, se la va passar patrullant plàcidament per la costa catalana i, que jo sàpiga, sense cap incident digne de menció. El seu origen, però, resulta prou curiós.

Era un vaixell de disseny netament americà, construït per la *Companyia Luders Marine Construction Co.*, de Stanford, Connecticut, i la seva denominació oficial era *PC-1211*. Va formar part d'una nombrosa classe d'escoltes o caçasubmarins construïts durant la II Guerra Mundial. Molts d'ells van ser enviats a França, Brasil, Grècia, Holanda i Noruega, on cada país els va modificar segons les seves necessitats, alguns com a pescamines. Encara que van ser projectats com a vaixells de vapor, finalment van ser dotats amb motors dièsel. La seva esllora era de 52,95 metres i la seva velocitat era de 20 nusos, així com una tripulació entre 37 i 49 homes.

Fortament armats, robusts i de gran fiabilitat, van donar un excel·lent resultat. Finalitzada la guerra, molts van passar a la reserva i altres van ser adquirits per diversos països, com també van ser-ho per particulars. Aquest va ser el destí del nostre *PC-1211*, comprat pel financer espanyol Eduard Aznar i Ceste, que, matriculat a Panamà amb el nom de *Blue Arrow*, el va convertir en el seu iot particular. Naturalment va ser desposseït de tot armament i equip militar, i també s'hi van realitzar alguns canvis de distribució interior.

La veritat és que la seva carrera com a iot no va ser gaire brillant, perquè la seva grandària, consum de combustible i manteniment resultaven excessius, sens dubte conseqüència heretada del seu origen militar. Finalment, l'any 1952 el seu propietari el va oferir a l'Armada Espanyola per quatre milions i mig de pessetes, un preu de vertadera ganga quan la seva taxació estava entre 30 i 35 milions. Així i tot, el Govern Espanyol el va rebutjar. A l'any següent, el senyor Aznar l'hi va oferir novament, però aquesta vegada com a donació gratuïta i, sí, aquesta vegada va ser acceptat per l'Ordre Ministerial del 25 de setembre de 1954. El seu nou condicionament militar va ser molt lent, donada la prioritat dels vaixells americans adquirits en virtut dels tractats amb Estats Units i

que va significar una renovació en profunditat de l'Armada Espanyola. Finalment el *Javier Quiroga* va entrar en servei com a patruller al 1956 i amb base a Barcelona. Després de catorze anys de servei i amb el seu natural desgast pel pas dels anys, al 1970 el vell patruller va ser retirat i desballestat a Cartagena.

És una llàstima que un país amb una gran tradició marinera com Espanya no conservi exemplars de vaixells representatius d'altres èpoques com ho fan altres països d'Europa i Amèrica; i no crec que sigui exclusivament per una qüestió de diners –se'n malbaraten tants en altres afers!–, sinó que és una qüestió de sensibilitat. Seria magnífic que el Masnou, que té una històrica tradició marinera i un interessant museu marítim, tingués al port masnoví una representació dels vaixells que es feien a les drassanes locals. Ja sé que això sona a utopia, però altres països ho tenen. Anglaterra conserva un bon nombre de vaixells històrics, i no sempre a l'empara de l'Estat sinó gestionats per societats privades, sustentades amb la contribució dels associats i la recaptació dels visitants i altres afers comercials.

Font consultada, el llibre *Buques de la Armada Espanyola*, de Juan Luis Coello Lillo.

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Carles Maristany

INGREDIENTS I ADDITIUS

Potenciador del sabor: Glutamat monosodi: E621.

Estabilitzant: Difosfat E-405.

Gelificant: Pectina.

Antioxidant: Àcid Ascòrbic; E-301, E-300.

Conservador: Nitrit sòdic; Nitrats Fosfats, (els més perillosos).

Estabilitzador: E-407, E-410, E-450.

Corrector d'Acidesa: Àcid cítric i citrat de calci.

Espressant: E-407 i Alginat sòdic, Goma Guar.

Colorants: E-1504, E-120, E-122, E-124 i d'altres.

Acidulant: Àcid cítric E-330.

Conservador: Sorbato potàssic E-202, E-211.

Edulcorant: E-955 i Caramel sulfític càustic.

Enduridor: Clorur càlcic.

Sulfits: (la major part de vi i caves en porten).

Sals fundents E-450, E-330, E-331 i E-339.

Els són tan nombrosos en el contingut de productes alimentaris que els additius poden superar amb escreix els ingredients.

Si no fos perquè molts d'ells porten un número, hom es podria creure que es tracta d'un poema a l'aimia, no pas el contingut d'una recepta culinària.

Famosos laboratoris han creat, per assortir la indústria alimentària moderna, un reguitzell de productes per millorar-ne l'aspecte, la textura, el sabor i perllongar-ne la duració dins o fora de l'envàs. (Les taronges porten un bany de cera).

Si ets una mica susceptible, no llegeixis la lletra petita dels envasos. De fer-ho, no menjaràs a gust. Tot i que diuen que són productes innocus, autoritzats i que han passat les proves sanitàries obligatòries. La seguretat, però, no està garantida al 100%.

Si en dubtes, abstén-te'n. Allò de "con sabor a...", millor dessaborit o insuls.

Ben mirat, se salva ben poca cosa i és ben escàs el menjar i beure que no porti additius per compensar la qualitat, l'aspecte, el gust que han perdut els aliments durant el seu cultiu, cria, producció, elaboració, transport, etc.

Busquem-ne un exemple?

Un sopar ben simple!

Menú: **Pa sucat amb oli d'oliva verge i sal i ous passats per aigua?**

El pa de l'àvia porta: farina de blat, de sègol, sal, **corrector d'acidesa E-170, emulgent E-472e, antioxidant E-300**. Ja l'hem parida....!

L'únic que se salva és l'oli d'oliva verge perquè el pa de l'àvia ja ha tingut tres fills... La sal acostuma a portar "**antiapelmazante**" i els ous, un **additiu** barrejat al menjar de les gallines perquè els rovells tinguin un millor color.

Vaja, cada dia es fa més difícil trobar menjar sense additius.

Bon profit!

Aprofitant l'ocasió i atenent les amigables queixes rebudes,

esmentarem els oblots del butlletí n. 317. La lampisteria del Sr. Gregorio Sanz enfront de l'estació. L'amiga Marta Sanz em recorda que el seu pare, l'Arturo, fou pioner en el transport públic al Masnou i establí la línia Ocata-Badalona, fins al carrer d'en Prim; i els Estraguers ho feren amb la línia d'autobús fins a Teià i un altre fins als "Hermanos de la Salle" a Premià. L'Hotel Comodoro, que fou feu d'ocupes, maltractament i abandó, fou en el seu bon temps regentat pel Sr. Ramiro i la seva esposa, Carmen Mas. Passada la Riera d'Alella es trobava el taller d'en Santacana, que arreglava carros i llogava carretons. El forn, la fleca dels Casahuga enfront de la benzineria (assortidor accionat a mà). En el carrer de "Los Enamo-

rados", la botiga de l'Agustineteta. Les vaqueries: la d'en Benito Mainar al carrer Mossèn Jacint Verdaguer cantonada Torrent Umbert, la d'en Terrades al carrer de Sant Rafel, per tots coneguda com Can Pinas, i a Ocata la vaqueria de Can Seba d'en Francesc Fàbregas, la d'en Fulgenci i la Carmeta al carrer Sant Domènec, les de Can Jordana de Dòria i la d'en "Martidori" tocant a Premià, la del Vaqué al costat de la Penya. Passada la Riera d'Alella hi trobem Can Targa, una finca amb un bon doll d'aigua, una deu, origen de la font de la casa, visitada els dies festius i especialment als estius per molts masnovins que feien la caminada per assaborir-ne la frescor i l'anís que fabricaven els propietaris. Al carrer de Mossèn Cinto la casa d'en "Trinquis"; fou un home de poca estatura, però d'una gran personalitat i empena; comerciava a l'engròs amb cereals i bestiar porcí. La seva filla, la Lola, menava el camió de caixa plana del seu pare tan bé com pogués fer-ho el millor conductor (cosa poc freqüent en aquell temps). A prop la fusteria d'en "Quela" (seria avui l'avi del nostre volgut alcalde). Tot seguit el senyor Medina "del gas", delegat de la Companyia. I seguint cap a llevant, la senyora Tresina la cotillaire, que, al passar a millor vida aquest enginy, va posar una lleteria. Continuarà?

Un dels últims de Filipines a la desapareguda "Plaça" l'any 1996

Les nostres famílies d'avui

Dr. Aleix Ripol Millet. Psicòleg i mediador en famílies
ripolmillet@hotmail.com 619 522 582

Com ho podem fer perquè les nostres famílies i els seus membres siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes... els fills, la parella, els avis, la llar...

QUÈ SERÉ QUAN SERÉ GRAN?

En arribar a una certa edat –al voltant de l'adolescència– els nois i les noies acostumen a preguntar-se què seran de grans. Abans d'aquesta edat els adults

els hem preguntat el mateix, més per entrar en contacte (com quan els preguntem el nom, l'edat o què els agrada més per menjar...) que perquè estiguem interessats en el que respondran.

Els més grandets normalment el que volen saber és de què treballaran. I ja no val la resposta –sovint perquè els deixin en pau– de “polícia”, “futbolista” o “senyoreta”.

I de fet “seran” el que s'han anat fent al llarg dels anys joves... la persona que s'han anat construint entre ells i els seus entorns familiar, escolar, social, etc.

I crec que tots dos temes, què ser i en què treballar, estan lligats.

En el procés d'esdevenir persones i de preparar-se per guanyar-se la vida, els nostres fills i filles hauran de negociar i ubicar-se en algun punt dels paràmetres que qualifiquen la vida actual, diverses opcions que l'informe *Delors** anomenava “tensions” del nostre món (i que jo em permeto adaptar al tema d'avui).

Tensió entre mundial i local

Ciudadans del món, sí. Però pertanyent a un espai, a una comunitat, a la teva gent. La teva llengua és en la que reses (si reses) o llegeixes poesia o et comuniqués més a fons amb els més propers.

Tensió entre l'universal i el singular

Mundialització de la cultura, sí. Els cinc continents, el folklore dels indis, les neus del Kilimanjaro... Però sense que es perdi la teva tradició, la teva història, les fotos de quan tu i els teus germans éreu petits, de com era abans el teu

poble... Les teves arrels.

Tensió entre tradició i modernitat

“Adaptar-se sense negar-se a si mateix, edificar la pròpia autonomia en dialèctica amb la llibertat i l'evolució dels altres, dominar el progrés científic”.

Tensió entre el llarg termini i el curt termini.

Superar el fast-food, la fast-music, la fast-culture... picar de dits per obtenir immediatament el que vols (hi ha un anunci a la tele que ho mostra literalment...). Estudiar estratègies, planificar i treballar amb paciència i constància per obtenir el que vols o necessites.

Tensió entre la indispensable competència i la preocupació per la igualtat d'oportunitats.

Que els nens del Kurdistan no vagin a escola no sols és del tot injust sinó que ens perjudica a tots: moralment, física i econòmica! Que l'escola pública estigui sent enfonsada perquè qui estableix el que cal fer educativament a l'Estat pot enviar els seus fills a una escola d'elit, és més greu que una injustícia, és un gravíssim error d'Estat.

Tensió entre l'espiritual i el material

Cases maques, neveres, viatges, cotxes... és clar que sí. Ideals, valors, conviccions, “elevació del pensament i de l'esperit cap a una elevació del pensament i de l'esperit fins a l'universal i a una certa superació de si mateix” també. Per a alguns són valors humans, per a altres, religiosos, però per a tots són transcendents, van més enllà que jo mateix.

Per aplicar aquests principis al tema d'avui tal vegada podem parlar de la necessitat de superar la **qualificació** per adquirir **competència**. Competència en el sentit més ampli.

És cert que tenir un títol, uns estudis cer-

tificats, no és garantia de trobar una feina, però segurament no tenir-ne pot ser garantia de no treballar en la feina que voldries. “Cada vegada més, el mercat exigeix dels seus treballadors menys una qualificació determinada i més un conjunt de competències específiques que combinen la qualificació, la formació tècnica i professional, el comportament social, l'aptitud per treballar en equip, la capacitat d'iniciativa i la d'assumir riscos”. En síntesi, haver après a conèixer i a fer, a conèixer, a inventar, a acceptar les idees dels altres, a culturitzar-se, a fer-se persona.

Quines feines tindran els nostres fills i les nostres filles quan seran grans? La cosa és molt més complicada que abans. Les professions liberals clàssiques “de nivell”, tot i que conserven –en part– el seu prestigi i reconeixement social (advocats, metges, enginyers...), ja no ofereixen la “sortida” professional idònia i definitiva, sigui perquè estan saturades (hi ha més oferta que demanda) o bé perquè són inassequibles per a la gran majoria de les famílies de la nostra societat. I segurament no donen resposta a les necessitats globals ni de les empreses ni de les persones.

Per ser feliços –a més de guanyar-se la vida– hauran d'adquirir competències que van molt més enllà de les estrictament professionals.

**Delors, J. (1996): “Los cuatro pilares de la educación” en La educación encierra un tesoro. Informe a la UNESCO de la Comisión internacional sobre la educación para el siglo XXI, Madrid, España: Santillana/UNESCO*

Exposicions

Fins al 24/4 *Quaranta anys rere la càmera. 1974-2014*
Fotografies de Joan Muray

Del 26/4 al 22/5 Fotografies de Toni García

L'ENDEVINALLA per V.D.R.
Passo la vida fent voltes,
caminant a poc a poc;
però, per més que camino,
sempre sóc al mateix lloc

Resposta: El llejorje

Grup Rauxa de GDM Diumenge amb lletres 27 d'abril a les 7 de la tarda

Vetllada artística, literària, musical...
Al teatre de Gent del Masnou
ENTRADA GRATUÏTA

Cursos de teatre per a totes les edats Vine-hi i... actua

627 630 082 (Oriol) · 676 334 144 (Aina)

EL TEATRE DE RAUXA A CA N'HUMET

Dissabte 12 d'abril a les 21 i diumenge 13 d'abril a les 19, representació de l'obra

Un fet salvatge

a càrrec del grup escènic **Rauxa** de Gent del Masnou. Direcció: **Francesc Fàbregas**.

Venda anticipada d'entrades al web **Queda't** i els dies **10 i 11 d'abril**, de 6 a 7 de la tarda, al local social de Gent del Masnou

CORAL XABEC

Diumenge 13 d'abril. Participació de la Coral Xabec en la missa de Rams a la Parròquia de Sant Pere del Masnou.

La punta de la llengua (53) *Esteve Pujol i Pons*

Al mes passat dèiem que sensibilitzar vol dir fer sensible; i fer sensible vol dir que es pot percebre amb els sentits; i que en fonètica sensibilitzar vol dir pronunciar una lletra que en certes situacions no es pronuncia. Vam dir que cal pronunciar la B i la T dels mots **AMB**, **SANT** i **CENT** davant vocal o H, per exemple, *amb ell* (ambell), *sant Agustí* (santagustí), *cent euros* (centeuros)...

En el mot **AQUEST** una bona pronúncia demana que se senti la **S** –habitualment muda– quan la paraula següent comença en vocal o en H.

Fixem-nos que diem **sense sensibilitzar la S** **AQUEST CAMP** (aquetcamp), **AQUEST LLIBRE**, (aquetllibre), **AQUEST PARE** (aquetpare), **AQUEST MENJADOR** (aquetmenjador), **AQUEST CAP** (aquetcap), **AQUEST**

NOI (aquetnoi), **AQUEST PA** (aquetpa), **AQUEST ROURE** (aquetroure)...; però **cal pronunciar la S** quan la paraula següent comença en vocal o en H. Cal dir, doncs, **AQUEST ANY** (aquestany), **AQUEST AIRE** (aquestaire), **AQUEST HONOR** (aquesthonor), **AQUEST AVI** (aquestavi), **AQUEST ARMARI** (aquestarmari), **AQUEST ESTÒMAC** (aquestestòmac), **AQUEST INFANT** (aquestinfant), **AQUEST ESTOFAT** (aquestestofat), **AQUEST HUMIL SERVIDOR** (aquesthumil servidor), **AQUEST HEROIC COMPORTAMENT** (aquestheroic comportament)...

Així, doncs, **AQUEST!, AQUEST! (aquet!, aquet!...)**; però **AQUEST HOME!, AQUEST HOME!** (aquesthome!, aquesthome!).

Arran de sòl

Pledebuit

Potser no n'hauria de parlar però el que tinc el pap prové de notícies serioses, de denúncies d'un alt organisme mundial a un altre. Aquestes notícies, provades i recents desitjaria que ho deixessin de ser per sempre més.

Em refereixo a l'*arriagàbies* que l'ONU, va etzibar a l'Església Catòlica, referit als abusos sexuals a menors d'arreu del món. Abusos que no són d'ara, sinó que vénen ja d'anys i panys. Milers de casos, es diu que desenes de milers. Abusos per haver violat, amb l'actuació d'aquests capellans, la Convenció dels Drets del Nen. Les dades són tretes dels principals diaris del nostre país, dels informes elaborats per l'ONU i de reunions amb representants de l'Església.

Només donaré unes quantes xifres d'uns quants països: als EUA en cinquanta anys tenien 4.392 sacerdots acusats d'abusos sexuals a 10.667 menors; a Irlanda la confabulació entre Església i Estat va amagar més de 15.000 casos; a Alemanya 23 de les 26 diòcesis es van investigar pels mateixos casos; a Austràlia s'acusà 107 sacerdots per abusos a més d'un miler de menors, etc. En fi, els abusos a menors són de desenes de milers en tot el món.

En comptes de posar-hi remei prest, les autoritats vaticanes miraven cap a un altre cantó i enviaven els pederastes a altres diòcesis o a l'estranger. Així podien seguir fent la seva.

Com heu vist, avui aquest quisso està desolat i, tal com deia, potser no n'hauria de parlar, i més sent un ésser quadrúpede, ni tan sols humà, però ho faig perquè al meu món animal aquestes coses no passen.

Ens aparellem per reproduir-nos, però a voltes també per plaer. En moltes espècies el sexe no té fronteres. El que sí és veritat és que, en no ser com vosaltres, animals pensants, no tenim tants tabús ni lleis que no siguin les de la natura, però tampoc forcem ningú a fer res que no li plagui.

En canvi, vosaltres, amb tantes lleis per complir, però que ja dieu allò de *feta la llei, feta la trampa*, us les passeu pel folre o per l'entrecreix i tan frescos; bé no tots, per sort. De tot, de bo i de dolent, n'hi ha en totes les espècies. Si no fos així, com sabríem, i sabríeu, diferenciar el bé del mal? Ara només falta veure què faran les autoritats pertinents.

Ara que hi penso, però, aquest quisso l'any passat ja es va ficar amb aquesta institució, no l'ONU, l'altra, quan van escollir al seu nou cap, i feia brometa sobre la forma d'anunciar la nova (que ja l'havien escollit) al poble per mitjà de fum, blanc o negre, segons la decisió. Per aquest fet, algú es va queixar, i això que allò és *peccata minuta* comparat amb això d'ara. Hi diran alguna cosa?

Jo, un pobre quisso, cada cop que surten als diaris i a la tele notícies com les esmentades, tan esgarrioses, em donen molt a pensar, i em passo els dies següents mirant la bústia dels diaris –en el cas del butlletí, el mes següent– a veure si algú en parla, i que pocs casos es donen. La majoria calla.

I em pregunto per què? Però no obtinc resposta.

Què n'és de difícil l'ànima humana!

Tan senzill com seria entonar el *mea culpa*!

Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

El cullerot

Xarrup de crema de pèsols i cruixent de pernil

Ingredients:

300 g de pèsols frescos desgranats, 1 patata grossa, 2 cebes, 20 g d'oli d'oliva verge extra, 1/4 de litre de brou d'aviram (o aigua) 50 g de pa, 4 rodanxes fines de pernil serrà 1/2 got de nata per cuinar, Sal, pebre i nou moscada

Preparació:

*** Renta, pela i trosseja la patata i la ceba. Introdueix els pèsols, la patata, la ceba i el brou dins de l'estoig de vapor i cuina-ho en el microones a potència de 800w durant 10 minuts aprox.. Afegeix-hi l'oli, la nata; també un polsim de nou moscada, sal i pebre al gust. Bat-ho en una batidora per obtenir un crema fina i sense grumolls. També ho pots passar pel colador xinès perquè ens quedi ben fi. Cuina el pa al forn en daus per obtenir uns crostons cruixents i sense greix. Cuina el pernil a foc lent en una paella fins a desgreixar i obtenir un pernil cruixent. Serveix la crema en una copa o got de xarrup i acaba amb els crostons i el cruixent de pernil.**

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Alcon

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2
Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10

API

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

SALA AUTOMOCIÓ

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

AI

ASSESSORIA IGLESIAS

- FISCAL • LABORAL
- COMPTABLE • ASSEGURANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 • 39 95 • fax. 93 540 40 53

20 i 21 Pasqua, Mones. 23 Pastís de Sant Jordi

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

Pastisseria Degustació Granja

Matalí

Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

Pastisseria

miquel

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61
El Masnou

david

pastisser

**Tenim el Pa del Sant Patró.
Un pa amb gust de Diada**

93 555 34 75
Navarra, 100 - El Masnou
pastisseria@davidpastisser.com
www.davidpastisser.com

MMACE02
(Millor Mestre Artesà
Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze
MMAPE03
(Millor Mestre Artesà
Pastisser d'Espanya 03)

Mestre Pastisser

LA FM QUE SE SENTEN AL MASNOU 85,5/108MHZ EMISSORES QUE ES PODEN SENTIR AMB QUALESVOL RECEPTOR DE RÀDIO

87.7	RAC1	97.7	RADIO TELETAXI
88.0	ASTROVISIÓN RADIO	98.1	VILASSAR RÀDIO- VILASSAR DE MAR
88.3	R.N.E- R1	98.7	R.N.E. R3
88.7	RMR- MATARÓ/ SANTA COLOMA G.	99.7	ONA MAR BADALONA
89.1	R. MARCA- BCN	100.0	CADENA 100- BCN
89.4	ASTROVISIÓN RADIO	100.4	R. EL MASNOU ??????????
89.8	ROCK FM	100.8	R.N.E. RÀDIO 4- BCN
90.2	RMR- MATARÓ/ SANTA COLOMA G.	101.2	RÀDIO POMAR BADALONA
90.5	M80 – BCN	101.5	CATALUNYA MÚSICA
90.8	RADIO UNIÓN CATALUNYA	102.0	COPE- BCN
91.0	LA XARXA (COM)- BCN	102.3	AIRE RADIO
91.4	R. PREMIÀ DE DALT	102.8	CATALUNYA RÀDIO
91.4	R. CONTRABANDA (LLIURE BCN)	103.2	CATALUNYA INFORMACIÓ
91.7	CATALUNYA RÀDIO- BCN	103.5	ONA FM-BCN
92.0	CATALUNYA INFORMACIÓ-BCN	104.2	MÀXIMA FM- BCN
93.0	R.N.E. - R2- RADIO CLASICA	104.7	BARCELONA LATINA- BCN
93.3	ONDA PAZ	105.0	RAC 105- BCN
93.5	ONDA CERO CATALUNYA	105.7	FLAIX FM – BCN
93.9	SER BARCELONA 40 PRINCIPALES	106.1	FLAIX BAC – BCN
94.4	BADALONA FM- BADALONA	106.4	FUN RADIO
94.9	EUROPA FM – BCN	106.6	RÀDIO ESTEL – BCN
95.2	R. PREMIÀ DE MAR (COM)	106.9	RADIO CANAL- BCN
95.5	KISS FM- BCN	107.5	CULTURA FM
95.8	RUS RADIO-BCN	107.7	RÀDIO GRÀCIA (COM)– BCN
96.0	RADIO OLÉ- BCN		
96.4	CATALUNYA MÚSICA		
96.6	RADIO LA BOMBA (LATINA)- BCN		
96.9	CADENA SER- BCN		

GRUP ALFA MIKE
08320 EL MASNOU - BCN

